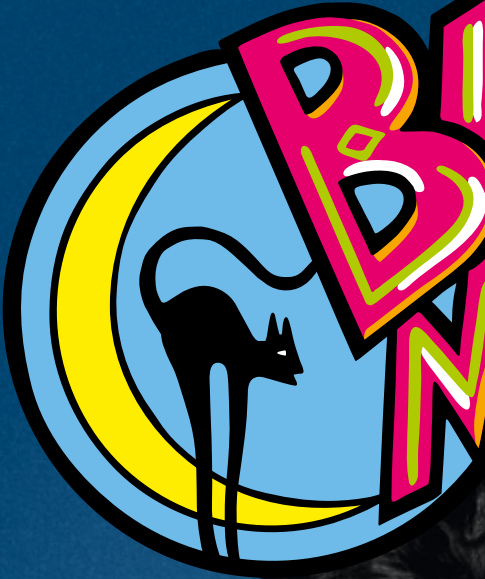

DAMIR
KARAKAŠ

BIJELE MOON

A stylized graphic featuring a black silhouette of a cat sitting on a yellow crescent moon. The moon and cat are set against a light blue circular background. This graphic is partially overlaid by the large, colorful, stylized text 'BIJELE MOON'.

HEREMPUH

redatelj
BORIS LIJEŠEVIĆ

Damir Karakaš

BLUE MOON

redatelj BORIS LIJEŠEVIĆ

Damir Karakaš

BLUE MOON

Redatelj

Boris Liješević

Dramatizacija

Dina Vukelić

Boris Liješević

Damir Karakaš

Dramaturginja

Dina Vukelić

Scenograf

Igor Pauška

Kostimografkinja

Vedrana Rapić

Glazba

Jurica Pađen

Oblikovanje svjetla

Aleksandar Saša Mondecar

Scenski pokret

Pravdan Devlahović

Jezična savjetnica

Ines Carović

Savjetnik za harmoniku

Matija Antolić

Izvršna producentica

i inspicijentica

Mirela Tihava

Praizvedba
28. listopada 2018.

Igraju

<i>Čarli</i>	Rakan Rushaidat
<i>Džimi</i>	Filip Detelić
<i>Eli</i>	Mirela Videk Hranjec
<i>Otac</i>	Jerko Marčić
<i>Majka</i>	Branka Trlin
<i>Djed</i>	Vilim Matula
<i>Miško</i>	Marko Makovičić
<i>Svećenik</i>	Marko Makovičić
<i>Fotograf</i>	Filip Detelić
<i>Trovač</i>	Jerko Marčić
<i>Konobarica</i>	Mirela Videk Hranjec
<i>Điđi</i>	Vilim Matula

Posebne zahvale: **Davor Antolić Antas, Zoran Pezo, Robert Mareković**

Damir Karakaš

Rođen 1967. u selu Plašćica kod Brinja u Lici. U Zagrebu je studirao Poljoprivredu, a nekoliko godina radio je i kao novinar Crne kronike *Večernjeg lista* u Splitu. Od 2001. živi u Bordeauxu u Francuskoj, a od 2002. do 2007. u Parizu gdje se uzdržava sviranjem harmonike. U Parizu na Novoj Sorboni studira i Francuski jezik, izvodi performanse te izlaže konceptualne radove. Još kao tinejdžer objavljuje karikature i crteže u brojnim novinama u bivšoj Jugoslaviji, a nagrađen je i s nekoliko nagrada za karikaturu. Objavio je knjigu putopisa *Bosanci su dobri ljudi* (1999.), roman *Kombetari* (2000.), zbirku priča *Kino Lika* (2001.), roman *Kako sam ušao u Europu* (2004.), zbirku priča *Eskimi* (2007.), roman *Sjajno mjesto za nesreću* (2009.), zbirku priča *Pukovnik Beethoven* (2012.), roman *Blue Moon* (2014.) te roman *Sjećanje šume* (2016.). Prema

knjizi *Kino Lika* redatelj Dalibor Matanić snimio je istoimenu film. Dramu *Skoro nikad ne zaključavamo* u sklopu predstave *Zagrebački pentagram* na scenu ZKM-a postavio je redatelj Paolo Magelli (2009.). Prema romanu *Sjajno mjesto za nesreću*, u režiji Dalibora Matanića, na scenu Hrvatskog narodnog kazališta u Rijeci postavljena je i istoimena drama (2010.). Dramu *Snajper* na scenu ZKM-a postavila je redateljica Franka Perković (2013.), a u Abidjanu, u *Obali Bjelokosti* redatelj Ilica Buljan (2013.). Prema romanu *Sjećanje šume*, u režiji Tamare Damjanović, u kazalištu Gavella postavljena je istoimena drama (2017.). Djela su mu prevedena na desetak jezika. Živi u Zagrebu.

Boris Liješević

Rođen 1976. u Beogradu, a odrastao u Budvi gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao na Odsjeku za srpsku književnost i jezik na Filozofskom fakultetu. Diplomirao režiju na Akademiji umetnosti u Novom Sadu gdje danas vodi klasu glume. Trostruki stipendist Goethe instituta u Beogradu. 2005. sudjelovao na skupu Forum Junger Buhenangehoeriger u okviru festivala Theatertreffen u Berlinu. Suradnik Zagrebačkoga glumačkog studija gdje se bavio Strazbergovom Metodom.

U svom redateljskom radu susreće se s različitim naslovima, autorima i pravcima. Prve godine profesionalne karijere obilježavaju suradnje sa srpskim dramskim autorima mlađe i srednje generacije iz kojih nastaju predstave: *Beograd London* (Fedor Šili), *Dragi tata* (Minja Bogavac), *Zverinjak* (Dušan Spasojević), *Projekcija* (Miloš Jakovljević).

Potom svoj izraz traži kroz komade suvremenih regionalnih i europskih autora: *Prisustvo* (David Harrower), *Osvrtni se u gnevu* (John Osborne), *Osećaj brade* (Ksenija Dragunska), *Bella figura* (Yasmina Reza), *Pijani* (Ivan Viripajev)...

Svoj prepoznatljiv redateljski izraz nalazi u autorskim projektima. Snimanjem tematskih razgovora s anonimnim sugovornicima koji otkrivaju svoja autentična iskustva nastaju predstave: *Čekaonica*, *Plodni dani*, *Povodom Galeba*, *Očevi su grad(ili)*, *Peti park*. Svoj sljedeći iskorak nalazi u projektima koji nastaju kroz improvizacije u procesu rada, poput predstave *Čuvari tvog poštenja*.

Rad na tekstu, odnosno dugotrajni rad s piscem na materijalu, posljednjih godina obilježava njegove procese i čini korijen i osnovu budućeg rada u probnoj dvorani i na pozornici. Tako nastaju predstave po komadima Igora Štiksa: *Elijahova stolica*, *Brašnou venama*, *Zrenjanin* i Fedora Šilija: *Čarobnjak*, *Noćna straža*.

Osim Štiksova romana *Elijahova stolica*, u opusu je još nekoliko predstava rađenih prema dramatizacijama romana, među kojima su *Jare u mleku* (Jurij Poljakov), *Mirni dani u mixing partu* (Erlend Loe), *Upotreba čoveka* (Aleksandar Tišma), *Mir na Itaki* (Sándor Márai), čime i dalje traži dramski potencijal i materijal izvan okvira dramskog teksta. Ovo je prva i dugo pripremana suradnja s Damirom Karakašom, kao i prva suradnja s Kazalištem *Kerempuh*.

Njegov rad nagrađen je mnogim domaćim i regionalnim nagradama, među kojima su Sterijine nagrade, nagrade sarajevskog magazina Dani – Hrabri novi svet, Nagrada *Mira Trailović*, *Ljubomir Muci Draškić*, *Bojan Stupica*, *Andelko Štimac*, *Petar Kočić*... Ardalion, Iskra kulture te godišnje nagrade Ateljea 212, Srpskog narodnog pozorišta i Jugoslovenskog dramskog pozorišta...

Dina Vukelić

Dina Vukelić rođena je 1990. u Zagrebu gdje je 2015. diplomirala lingvistiku i komparativnu književnost na Filozofskom fakultetu i dramaturgiju na Akademiji dramske umjetnosti, a 2017. upisuje Doktorski studij znanosti o književnosti, teatrologije i dramatologije, filmologije, muzikologije i studija kulture na Filozofskom fakultetu. Kao dramaturginja surađivala je sa Zagrebačkim kazalištem mladih, Kazalištem *Mala scena* i Hrvatskim narodnim kazalištem u Zagrebu, a od 2018. angažirana je kao vanjska suradnica – dramaturginja Satiričkog kazališta *Kerempuh*. Kao scenaristica surađivala je s nekoliko produkcijskih kuća i s HRT-om te je autorica scenarija za kratke igrane filmove *Ne pričamo o vama nego o djeci* (2015.) u režiji Luke Rukavine i *Točka zarez* (2017.) u režiji Gorana Ribarića. Na Hrvatskom radiju izvode joj se dramske adaptacije, kratke dramske forme, proza i dramski tekstovi *One male stvari nakon polusna* (2016.) i *Obična* (2017.) u režiji

Stephanie Jamnický i *Dnevna doza mazohizma* (2018.) u režiji Marine Pejnović, a potonji je tekst 2017. ušao u užu selekciju Hartefaktova natječaja za najbolji angažirani dramski tekst. Bavi se i filmskom edukacijom te je redovita suradnica na projektu *Sedmi kontinent*, a radila je i na Animafestu. Pored dramskih tekstova, proze i scenarija, pisala je teorijske radove i eseje i prevodila. Bila je stipendistica regionalnog programa ContentLAB & Factory za razvoj scenarija televizijskih serija. Članica je Saveza scenarista i pisaca izvedbenih djela (SPID).

Blue Moon: Od hedonizma do ratnog praska

Sve učestalija umjetnička razmjena, u kojoj se recentna hrvatska književna djela prilagođavaju za scensku izvedbu, posljednjih je godina postala posebnim trendom u hrvatskim kazalištima. Nije čudno, stoga, što djela Damira Karakaša, prepoznata i priznata po izravnosti i humoru, autentičnim, naturalističkim, katkad i grotesknim slikama iz ličke provincije i urbane svakodnevice, a ponajprije snažnom društvenom angažmanu, traže nastavak svog života izvan okvira književnosti ostvarajući proboj u filmskoj i kazališnoj formi.

Redatelj Boris Liješević u fragmentima je teksta i prije nego što ga je Karakaš dokraja oblikovao u roman prepoznao dramski potencijal, a *Blue Moon* je nakon više godina uporne potrage redateljsko-spisateljskog tandema pronašao svoje

RAKAN RUSH Aidat

FILIP DETELIĆ, RAKAN RUSHAI DAT

mjesto u Satiričkom kazalištu *Kerempuh*. I doista, Karakaševu pismo koje jezgrovitim i gotovo *hard boiled* stilom dotiče različite društvene komplekse – od taloga prešućenih ustaških zločina, predratnog buđenja demona nacionalizma, patrijarhalne ličke provincije do eskapističke pripadnosti supkulturi *rockabillyja* – sadrži ne samo za scenu nužnu dramatičnost nego i satiričku dimenziju koja stvarnost, koliko god se beznađnom doimala, podvrgava poruzi i gorkom smijehu, a potom i oštroj kritici.

Kroz radnju nas pritom vodi rastrzani antijunak Čarli, propali student iz ličkog sela, koji slučajno otkriva *rockabilly* glazbu i *budi nekog drugog sebe* na Blue Moonu u kulturnom Kulušiću predratnih godina, a izgradnjom se novog identiteta, uz upadljivu kokoticu kao izraz krajnjeg bunta u kojemu narcistički uživa, pokušava distancirati od obiteljskog nasljeđa – mučnog odnosa s ocem i još mučnije zamišljenosti nad fizičkom sličnošću s ustaškim zločincem, djedovim bratom. Dok se svuda oko Čarlija rasplamsava mladenački *eros* praćen vibrantnim ritmovima Stray Catsa i provodima na Blue Moonu, u pozadini se najprije tiho i neprimjetno, a zatim sve bučnije približava ratna katastrofa. Umjesto plemena *rockabillyja*, uslijed političkih podjela i razdora postaju važnija neka druga, nacionalna plemena, a mračna se povijest ponavlja, kako daje naslutiti i Čarlijev djed sa svojom opaskom o tome kako *rat kod nas nikad ni završil*.

Kao što je prepород *rockabillyja* usidren u nostalgичnoj čeznji za prošlim vremenom, tako se, ironično, u *Blue Moonu* ne nazire budućnost, ali se zato fiksira sjećanje na jednu mladost, obilježenu nesretnim sklopom događaja koji izmiču kontroli pojedinca. I nakon skoro tri desetljeća od rata, u trenutku u kojemu se komad postavlja na scenu, problemi su *Blue Moona* jednako aktualni; jasno je da se duhova prošlosti nismo riješili, jasno je da se i dalje borimo s istim razdorima u društvu i da nam nostalgичni pogled na mitski Blue Moon i ono što ga je okruživalo pomaže da se zagledamo u nas same, ovdje i sada.

Iz razgovora s Damiirom Karakaišem

Kakav je Zagreb bio potkraj 1980-ih i početkom rata: zanimljiv ili dosadan, siv ili tmuran...?

Ako si u to vrijeme prislonio uho na tračnice, mogao si čuti tutanj nadolazeće katastrofe. Bude se aveti prošlosti, u noćnim eksplozijama Srbima se ruše trgovine i kafići, na tramvajskim se okretištima odlično prodaje “čisti hrvatski zrak”, u udarnom TV-terminu ugledni Tuđmanov političar objašnjava da Srbi imaju šiljatu glavu pa i manje mozga od Hrvata, zbog čega nadrija i jedan rockabilly u mom romanu, jer ima šiljatu kokoticu...

Opravdavate li se na neki način ovim romanom za takva vremena, s obzirom na to da Džimi, jedan od likova, mijenja svoje ime Miloš Momčilović u Viktor Oliviera?

Odmah da kažem, ovo nije autobiografski roman nego fikcija s elementima autobiografskoga, u kojoj sam iz malo drugačijeg rakursa želio pokazati tu predratnu tjeskobu, kad se puno toga sudaralo i kad je bilo teško zamisliti budućnost. Prvi dio

romana objavio sam prije pet godina u “Quorumu”, a višegodišnji zamah dao mi je i kazališni redatelj Boris Liješević iz Beograda, koji po tom tekstu želi raditi predstavu. Inače, Miloš Momčilović, zvani Džimi, najbolji je prijatelj glavnog lika koji obožava Elvisa Presleyja i uopće mu nije jasno što se oko njega događa: u jednom trenutku njegov otac, među radnicima omiljen direktor zagrebačke firme, ne može više dolaziti na posao samo zato što je Srbin. No to je samo početak strašnih stvari koje će uslijediti. Puno ljudi moj roman potrese i zadovoljan sam što je tako, nisam želio pisati roman koji će zabavljati zagrebačke šminkere. S druge strane, rat još nije bio ni počeo, a na cesti kod Žute Lokve iz zasjede su ubijena četvorica policajaca iz Brinja koje sam osobno poznao. Počinju i napadi iz srpskih sela na moj kraj. Otočac je grad koji je među prvima napadnut, stotine granata padalo je svakoga dana, zazivala se velika Srbija i pjevale četničke pjesme, pa sam se vratio braniti svoje roditelje i svoju kuću. Oružja nema, branimo se uglavnom lovačkim puškama, a neki imaju sjekire i vile, kao u kakvoj seljačkoj buni. Ali kad braniš svoju kuću, sjekira je jača od tenka.

Na ratištu ste zamišljali drugačiju državu?

Bez obzira na to kako sam je zamišljao, treba biti realan, a realnost je to da se iz korita ne može napraviti violina. K tomu, ljude u Hrvatskoj treba pod hitno liječiti od epidemije nacionalizma, a ta se bolest prenosi i izvan naših granica. Tako sam bio u češkom Brnu, gdje mi je izašla knjiga, pa mi kažu da neki Čeh dolazi na predavanja na Odjelu kroatistike u ustaškoj uniformi, a jedan drugi, na Odjel srbistike, u četničkoj, kako bi i time pokazali neizmjernu ljubav prema Hrvatskoj i Srbiji. Trebalo mi je dosta dugo da se izliječim od nacionalizma, ali bolje ikad nego nikad. Tu mi je svakako pomoglo višegodišnje življenje u Parizu. Nacionalizam, desničarenje, fašizam... to su ozbiljne bolesti, a zadatak svakog poštenog čovjeka je da se bori protiv tog zla, te dogmatske afirmacije koja ukida sve nijanse i razlike. Da rezimiram, gospođa Hrvatska hitno treba psihijatra.

Što fali ovoj državi, nisu li i ostale iste? Hrvatska je sada nezavisna, Srba nema, Bosna je mirna – što je tu loše?

Hrvatska nije nezavisna, jer kad sve rasprodaš, kad si dužan koliko si dužan, ne možeš biti nezavisan, a ni Bosna nije mirna, to je bure baruta. Jedino su Srbi istjerani iz Hrvatske, a volio bih da se vrate, jer Lika bez Srba nije Lika. To sam rekao i u “Nedjeljom u 2”, pa sam kod većine zemljaka odmah prekrižen. Danas srećem te svoje suborce, pa me pitaju što mi je, misle da sam prolupao. Kažu, djed ti je bio ustaša, Hrvat si, bio si dragovoljac, a podržavaš pedere i Srbe, nemaš na to pravo. Brine ih koji mi se to kvar dogodio u glavi, kažu kako sam mogao danas po Lici, Hrvatskoj i dijaspori prodavati na hiljade svojih knjiga, samo da sam bio pametan i napisao knjigu o junaštvu komandanta Crne legije Jure Francetića, koji je iz susjednog sela Prozora. Ne sumnjam da ta knjiga godinama ne bi silazila s ljestvice čitanosti, ali prije bih se ubio nego podržavao zločince.

Opisujete nesređen odnos s ocem, mržnju prema njemu.

U čemu je bio problem, što to on nije razumio?

Oduvijek sam nervirao svoga oca, kao što je on nervirao moga djeda, ali to je trajna paradigma u tim brdsko-planinskim krajevima: moraš imati nekoga s kim ćeš se stalno sukobljavati da ostaneš u formi – što je više neprijatelja, to bolje. Prije su to bili Srbi, otkako ih nema to su susjedi Hrvati, ako ni njih nema, bit će žena, djeca, a može i pas. Tako je nekako i Staljin radio: kad su ga pitali što će mu još jedna stolica kod radnog stola, rekao je da mu tu sjedi neprijatelj. Ma, tko će sve to ludilo, tu buku i bijes razumjeti, pokušavam pisanjem sve to raspetljati. Odlično sam i crtao, već sa 16 godina objavljivao sam u najjačim novinama u Jugoslaviji, dobivao nagrade, davao intervjuje. Pa me otac onda natjeravao da farbam žljebove i ograde, da budem društveno koristan ako već znam crtati. Još kao mali sam shvatio da će ili biti sretni moji roditelji ili ja, da treće opcije nema, pa sam se odlučio za ovo drugo i tako će biti sve dok ne umremo. Ali tko zna kako je njima bilo, tu se malo govori, ne pokazuju se emocije, ja sam od drugih doznao, a to je i u romanu, da se moj pradjed lažno objesio jer su ga u kući

svi mrzili, a on je htio vidjeti tko će za njim plakati: zavezao taj konopac, zažmirio, pa kad su se svi počeli veseliti, sišao bijesan s užeta i sve ih gadno namlatio.

Objavljena u Novostima 2. prosinca 2014. u povodu objave njegova romana *Blue Moon*

Autor: Miljenko Jergović

Damir Karakaš: krv djedova

S Damirom Karakašem ne dijelim ništa. Prema književnoj zajednici iz koje je ponikao osjećam isto što i prema usmenoj bau-bau kulturi urođenika zapadnoga Senegala (koju sam upravo izmislio, pa mi je, možda, i ponešto bliža), savršeno sam ravnodušan prema kultu ličkoga barbarogenija i pariškoga uličnog svirača, i prema svojoj toj površnoj mitomaniji u koju je čovjek upao valjda zato što mu se tako sviđa. Prema Karakašu sam hladan, nisam ga upoznao, i nešto mi govori da ga ne mogu ni upoznati, jer je privid da smo suvremenici i da se krećemo istim ulicama. On pripada hrvatskoj književnosti i kulturi, a ja sam ovdje više slučajno. Istina, traje to dvadeset i koju godinu, ali nisu svi slučajevi kratki i jezgroviti kao u Harmsa. Postoje i epske, višedesetljetne slučajnosti. Nemam, dakle, nikakav osobni razlog za pisanje ovoga teksta.

Ali, da, čitam Karakaševe knjige. Znače, svašta ja čitam. Istina, u zadnje vrijeme to svašta svede se na prvih nekoliko stranica. Barem pet minuta dnevno posvetim suvremenoj hrvatskoj književnosti. Što, pak, znači da sam pročitao

sve, i to po nekoliko puta. “Blue Moon” vrlo pažljivo, od prve do posljednje riječi. S užitkom, a nakon prve dvije trećine te vrlo kratke knjige, i s poštovanjem prema autoru. Ali to ne bi bio razlog za ovaj svojevrsni karakaševski outing. Prešutio bih pisca i knjigu, e da nije zavjere šutnje, tih laži i tog izluđivanja temom o kojoj Karakaš piše. Jesu li se to gospoda i mame uplašile, možda, logorskih vatri i lomača iz Savske, ili su, što je, pak, izvjesnije, naročito pošto ih zanima stručno i zavičajno mišljenje o hrvatskim književnim veličinama Budaku i Paveliću, s desnicom rukom uzdignutom do visine navlastite zadomspremnosti, solidarni s gospodom logornici-ma, pa imaju potrebu Damira Karakaša ekskulpirati i osloboditi od njegove teme? Umjesto da knjigu spale, oni o njoj lažu. Umjesto da kažu istinu, majčinski ga savjetuju da peca ribu, a ne da vodi neku svoju osobnu pobunu. Pritom, gospođa u Jutarnjem smatra da je ta pobuna – koju i ne spominje – niskih literarnih dosega, što je naročito odvratno.

“Blue Moon” (Sandorf, Zagreb 2014.) govori o nespособnosti jednoga svijeta za autorefleksiju, o tihoj, mukloj i podrazumijevajućoj ljubavi prema ustaškom zločinu iz Drugoga svjetskog rata, kada su Srbe iz susjednog sela klali i bacali u jamu. Zašto ti stari ljudi i njihova djeca vole zločin, premda ga se istovremeno plaše, i nisu ga svojom rukom počinili? Vole ga zato što misle da ih taj zločin čini Hrvatima i katolicima. Hvata ih strah od onoga što bi postali kada bi se nad zločinom zgadili.

Karakaš je nepodnošljivi mitoman kada govori o grubosti i primitivizmu svoga zavičaja. To što radi često je karikaturno na način onoga balkanističkog orijetnalizma iz lošijih filmova Emira Kusturice (da se razumijemo: filmskog genija). I to je ono što mi se u nekim njegovim knjigama ne sviđa, i što mi ide na živce u “Kino Lici” Dalibora Matanića. Ne bi mi toliko smetalo da nije načina glupavog i dubinski rasističkog na koji se urbana literarna klatež nad tim slojem Karakaševih sotija oduševljava. I to su, uglavnom, isti koji nas sad uvjeravaju da je “Blue Moon” roman o rokabiliju, studentskim domovima i neželjenoj trudnoći.

Ali kada ti njegovi nasilni očevi i djedovi iz svoje fundamentalne karikaturnosti (koja, u boljim trenucima podsjeti

na onaj divni, stari film Ettorea Scola...) najednom progovore o tome što je bilo, i što će opet biti, dakle o ratu i o klanju, priča biva neočekivano delikatna, u nekom višem smislu tačna i odgovorna prema svačijoj patnji. Uključujući patnju onih koji pate jer nisu u stanju da svoju nevolju artikuliraju, prožive i pregore. Iako to, možda, i ne želi, Karakaš nalazi empatiju za te stare ličke ustaše, za njihovu tragiku i njihovo kićenje tuđim krvavim perjem.

Drugi dio velike i istinske teme duže novele ili vrlo kratkog romana "Blue Moon" još je osjetljiviji i opasniji. Ustaška sotona koja se nad jamama pojavljivala na bijelome konju – kao što biva u mitskoj balkanskoj priči, kada na konju bijelcu dojaši spasitelj, heroj, maršal ili poglavnik – vraća se 1991. u liku ljubaznoga starčića u zahuktalom automobilčiću. Priču o iščezavanju i transformaciji zagrebačkih Srba – koju se hulje nikad ne bi usudile spomenuti, čak ni kada bi "Blue Moon" odlikovale svim hrvatskim književnim nagradama – Karakaš ispričao je neobično pažljivo, potresno i s osjećajem za odgovornost. Odgovornost Pisca pred pričom koja mora biti ispričana, premda se njezino pričanje skupo plaća. Damir Karakaš je treći hrvatski autor koji je u umjetničkoj fikciji ustvrdio da se sa Srbima u Hrvatskoj nešto dogodilo. Prvi je bio Simo Mraović, romanom "Konstantin bogobojazni",

drugi Ante Tomić, u priči “Pomoću trikova ili kako su nestali Srbi iz Hrvatske”. Mraović je prezirom književnih komesara i životom plaćao svoju temu, dok je Tomić svoju platio onom kantom govana, iznad koje, kao intelektualni pokrovitelji i zaštitnici počinitelja, stoje Ivo Banac i Nino Raspudić, koji su ministra Ranka Ostojića obodriili u policijskoj odlučnosti da počinitelj zauvijek ostane neotkriven. Karakašu se događa nešto opskurno, premda jednako represivno u duhu i izrazu: o knjizi mu govore, ali tako da zataje temu. Kao da su u Brežnjevljevom Sovjetskom Savezu objavili “Arhipelag Gulag”, i raspisali se kako knjiga govori o Beach Boysima i jahanju na valovima.

U jednom nedavnom intervjuu Damir Karakaš rekao je da se osjeća piscem boljim od svojih knjiga. Otprilike tako je rekao, a da njegovi sugovornici, kao ni ljubitelji ličke egzotike i pariških uličnih svirača, dakle ljudi koji ga ozbiljno nisu čitali, nikada ne shvate o čemu on, zapravo, govori. Napisao je roman koji mu neće donijeti dobra. Ako ga ne budu čitali, bit će kao da ga nije napisao. Budu li ga čitali, život će mu postati teži, bit će više onih koji imaju potrebu da ga uvrijede, napadnu, pretvore u insekta; a u njegovoj književnoj zajednici hrvatskih bau-bau vračeva, bit će sve manje onih koji bi mu adorirali. Kako god, slijedi mu osamljenost. A što bi istinski pisac – bolji od svake svoje knjige, pa zato piše sljedeću i najbolju – mogao i biti nego osamljen u zemlji u kojoj je sramota biti Srbin i peder, ali još je mnogo veća sramota poznati pradjedovsku krv na vlastitim rukama. Ta krv ono je što roditelji ostavljaju djeci, a ne kožne jakne i tambure.

Meni lično, koliko god bio hladan prema svima, i slučajnom smatrao svoju prebivališnu okolnost, milo dođe što će se “Blue Moon”, u izdanju LOM-a, čitati i u Beogradu. Pomisle li da je Karakaš suvremena hrvatska književnost, valja im samo reći: jest, ali svakim danom sve manje. To je za pisca dobro, a kako je za čovjeka, nije ni važno. Čitatelja ne zanima kako je piscu kao čovjeku.

Kako smo pripremali predstavu *Blue Moon*

VRIJEME UNIFORMI

Liješević: “Predstavljamo dramu mladoga čovjeka, punoga života, koji se pokušava izboriti, u vremenima koja mu nisu naklonjena, za sebe. Čarli dakle nastoji izgraditi svoj svijet, traži svoj put, i svoju frizuru. Međutim, radnja teče potkraj osamdesetih godina prošloga stoljeća i početkom devedesetih, kad dolazi vrijeme koje nikome bezazlenom neće biti naklonjeno, kad dolaze novi “oblici” identifikacije, vrijeme uniformi, razgraničavanja i nacionalnog određivanja.” Začeci suradnje Pisac Karakaš jedino je njemu htio prepustiti da roman pokuša dovesti u teatar, a zajednički rad uključio je i druženja u Lici, među Karakaševim gorštacima, patrijarhalnim ljudima, čiji mentalitet Liješević kao Crnogorac vrlo dobro shvaća. Ovo ljeto Liješević i Karakaš obišli su lička mjesta radnje, Karakaševo rodno selo, obitelj, susjede.

Zašto je prionuo uz Liješevića, otkriva Karakaš: “Prije pet-šest godina objavio sam u časopisu Quorum jedno poglavlje iz budućeg romana. Boris ga je pročitao i već je tad, na temelju tih desetak kartica, htio napraviti predstavu. Znao sam za njega, da je među najboljim redateljima u takozvanoj regiji, i bilo mi je drago da se zanima za moje štivo. Napisao je odmah i redateljsku eksplikaciju i htio je da se predstava igra u

BRANKA TRLIN, RAKAN RUSH AidAT

Kulušiću, kulturnom zagrebačkom klubu i koncertnom prostoru. Naime, "Blue Moon" bijaše ime tematske večeri u Kulušiću, posvećene rockabillyju. Zagreb je potkraj osamdesetih bio važan europski punkt rockabilly kulture. Prošlo je dakle nekoliko godina, roman je objavljen, ušao je te godine u finale književne nagrade Meša Selimović, zaradio povoljne kritike u Hrvatskoj i regiji, a Boris je i dalje bio napaljen. Pristizale su ponude za dramaturgiju iz nekih kazališta, a moj je uvjet bio da režira - Liješević. Donedavni ravnatelj Kerempuha Duško Ljuština pročitao je roman, pozvao Liješevića i evo nas - radimo."

TUTANJ NADOLAZEĆE KATASTROFE

Karakaš: "Blue Moon" nije dakako frivolan roman o nestaloj subkulturi, nego dojmljiv prikaz našega mentaliteta te svojevrсна pasija o hrvatskom nacionalizmu i njegovim (srpskim i hrvatskim) žrtvama. Protagonist Čarli održava napet odnos s ocem, nježan s djedom, ali, općenito uzevši, on je izopćenik. U pozadini priče raste tutanj nadolazeće katastrofe, teče predratno vrijeme, kad se činilo da budućnost nije moguća. Priča je zapravo kompleksnija nego što se na prvi pogled čini."

ROCKABILLY NACIJA

O junaku i dramskom sukobu koji će donijeti predstava, Liješević otkriva: "Bilo je došlo vrijeme kad je valjalo odabrati stranu, vrijeme polarizacije, vrijeme kad se traži da se diše neki nacionalni zrak, vrijeme kad postaje važno tko je koje nacije. A naš junak želi pripadati svojoj, posebnoj, rockabilly naciji. Njezinu genetiku čine muzika, sloboda, sloboda duha, sloboda odlučivanja, biranja garderobe, frizure. U vremenima kad se na čelo meću nove i stare oznake, ideološki znakovi, petokrake, kokarde i neka slova, naš junak na čelo stavlja pramen svoje "kokotice". Ima u toj priči univerzalne istine. Kako kosa, izbor frizure, može čovjeka negativno obilježiti, kako je u nekom svijetu i vremenu i frizura nedopustiva.

Slična se storija pleće u glasovitom filmskom mjuziklu Miloša Formana "Kosa", gdje je frizura također znak "nepoćudnosti". I roman i predstava otvaraju dakle temu pripadnosti. U doba mira, 60-ih, 70-ih i 80-ih, mladi su ljudi potrebu za pripadnošću zadovoljavali postajući hipiji, pankeri, šminkeri i njihova je pripadnost uglavnom bila pitanje muzičkog ukusa. A onda stigne vrijeme kad pitanje pripadnosti određuje krv, vrijeme koje ne dopušta da primjerice frizura bude znak pripadnosti. Dolazi vrijeme koja traži uniformnost, a glavni junak tu uniformnost odbija. On traga za slobodom, radošću života, one su njegova religija. Odlazi iz svojega ličkog "plemena", u koje ga se gura, i traži novo "pleme". I nalazi ga: pleme kokotica, rockabilija, u Zagrebu potkraj osamdesetih i početkom devedesetih. I njegove crkve s oltarima postaju kulturni zagrebački klubovi, Gjuro, Kulušić, Jabuka, galerija Podroom."

PRVI LIČKI ROCKABILLY

Damir Karakaš upisao je u ovaj kratki roman mnogo osobnih doživljaja. "Bio sam prvi lički rockabilly. Prvi i vjerojatno zadnji. Nosio sam jednu od najvećih kokotica u gradu. Bio je i ne baš neopasno da takav dolazim u Liku. Vidjeli su Ličani pankere, metalce - ali ovako nešto - ne. Opasno je bilo s tom frizurom recimo krenuti kroza šumu. Prijetila ti je neprilika da nabasaš na kakvog odviše pijanog ili revnog lovca, koji će tvoju kokoticu ugledati kao fazanovo perje, pa će ti spraišiti olovo u glavu."

Fragmenti iz razgovora objavljena u *Jutarnjem listu*
13. rujna 2018. u povodu premijere u Satiričkom
kazalištu *Kerempuh*

MIRELA VIDEK HRANJEC

Pleme *rockabillyja* u predratnom vremenu

Jedne subote hodao sam prema Jabuci, neka pankerica pozvala me na rođendan; zastao sam i iz mraka čuo glazbu; stajao sam i slušao: naslonio sam se na najbliže drvo, neko vrijeme žmirio i slušao. Polako sam ušao u tu rupu, koju kao da je u brežuljku izdubila divovska krtica, obreo se među mnoštvom kokotica; blistava kugla na niskom stropu vrtjela se i prosipala svjetlost, a te kokotice izgledale su mi kao antene direktno povezane sa samim Bogom glazbe; gledao sam iz polumračnog kuta taj prizor, slušao tu glazbu i činilo mi se da sam, nakon tisuću godina, napokon pronašao svoje pleme. Malo po malo počeo sam dolaziti petkom u Kulušić na Blue Moon, svake subote u Podroom; sve sam više uživao u rockabilly glazbi; činilo mi se da ponekad budi nekog mene iz prošlog života, a za ovaj novi morao sam sebi smisliti nadimak: čuo sam reklamu "Danas pere Čarli" i odlučio da se nazovem Čarli.

(Damir Karakaš, Blue Moon)

Rockabilly

TERMIN

Rockabilly, rani oblik *rock* glazbe koji potječe od bijelih izvođača na američkom jugu, popularan od sredine 1950-ih do 1960., s preporodom kasnih 1970-ih. Glazbeni kritičari skovali su termin *rockabilly*, što u doslovnom prijevodu označava *rock* “n” *roll* koji su izvodili *hillbillyji*, kako bi opisali intenzivan glazbeni stil vođen ritmom koji je uveo Elvis Presley sa svojim prvim albumima.

MJEŠAVINA GLAZBENIH STILOVA

U kasnim 1940-ima radijske postaje emitirale su *blues*, *rhythm and blues* i *gospel*, što je uveseljavalo slušatelje u Sjevernoj Americi i inspiriralo mlade, bijele glazbenike radničke klase – osobito one u doticaju s afroameričkom populacijom – zbog čega su se miješali crnački glazbeni stilovi s glazbenim stilom *countryja* i sa stilovima s kojima su već bili poznati (zapadni *swing*, *hillbilly boogie*, *bluegrass* i *honky tonk*). Rezultat je bio inicijalno nazvan *country-and-western rhythm and blues*, ali kasnije je bio poznatiji kao *rockabilly* unatoč pogrdnim konotacijama riječi *hillbilly*.

PREPOROD ROCKABILLYJA

Nekoliko faktora, uključujući Presleyjevu smrt 1977., dovelo je u kasnim 1970-ima do preporoda *rockabillyja* koji je započeo u Europi. Obožavatelji su nosili odjeću u stilu 1950-ih, skupljali su stare ploče i dovodili veterane *rockabillyja* iz cijelog svijeta na festivale. Neki su *rockabillyji*, kao što su Charlie Feathers i Johnny Burnette’s Rock and Roll Trio, do-

bili više pažnje u preporodu nego tijekom vrhunca *rockabillyja*. Osnovani su mladi bendovi, među kojima su se istakli Stray Cats iz Long Islanda, New Yorka. Kako su naišli na odobravanje u Engleskoj, donijeli su novu verziju *rockabillyja* i u Sjedinjene Američke Države. Kao rezultat preporoda, *rockabilly* je postao popularan i u Japanu i Rusiji.

Literatura: Craig Morrison, *Go Cat Go!: Rockabilly Music and Its Makers*, Urbana: University of Illinois Press, 1998.

Autor: Robert Mareković

“Blue Moon” i preporod rockabillyja u Hrvatskoj

Ako ikad budete pričali s nekim tko je u Zagrebu bio teenager krajem osamdesetih, teško će promašiti ispriповijedati vam priču o klubu “Kulušić”, a posebno priču o jednoj večeri, večeri koja se zvala “Blue Moon”. Plavi jesec zasjao je u Zagrebu kao svojevrsni odgovor na subkulturni pokret koji je postajao sve glasniji u Hrvatskoj, pogotovo u Zagrebu, ali i u Rijeci. Rockabilly revival događao se u Europi ranih osamdesetih, ali u to vrijeme neinternetna i jugoslavensko-socijalističke zaostavštine, stvari i događaji su redovito kasnili u nas pa je tako to bio slučaj i s povratkom “Pedesetih”.

Nakon što su pedesete modom i zvukom ugasle ipak tek 1963., u Engleskoj su preživljavale na klupskoj razini i počele bujati ponovo u drugoj polovini sedamdesetih. Ta nova generacija 50's momaka i djevojaka uspjela se izboriti za nove emisije na BBC-u, dovesti neke opskurne rockabilly singlove na top ljestvice, a uskoro je to postala i srednja struja s istinskim zvijezdama kao što su bili Stray Cats ili Shakin' Stevens.

Kako britanski mediji vrlo često diktiraju ritam i ostalim europskim zemljama, pogotovo kad je glazba u pitanju, tako su se kokotice, bejzbol jakne i kripersice uskoro pojavile i u Njemačkoj, Francuskoj, Italiji...

Kod nas je nekako sve počelo dobivati legitimitet kad je Tomo Ricov s nekolicinjak svojih prijatelja organizirao prvi "Rock and roll party" u klubu "Koma", danas nepostojećem klubu studenata medicine. Bilo je to u prosincu 1985. Uz svega nekoliko majušnih plakata u centru Zagreba, plakata koje je iscrtao legendarni Antas, svi koji su voljeli pedesete nacrtali su se ondje i došli do spoznaje da se nešto događa i u nas. Partyji su se počeli odvijati na mjesečnoj bazi, u klubovima kao što su bili SKUC, Gjuro..., pa onda i na tjednoj, Lapidarij, da bi prije "Blue Moona" sve eksplodiralo trodnevnom festivalom pedesetih koji se dogodio upravo u Lapu (Lapidarij). Bio je to festival kojeg su popratili i mediji, a nakon toga se i tadašnja generacija teenagera izborila za prostor u aktualnim programima, primjerice u "Jabuci" se uvijek našlo mjesta za rockabilly i rock and roll pedesetih.

No, pojavom filmova "La Bamba" i "Dirty Dancing" stvari su dobile na zamahu i sve je doslovno eksplodiralo na programu "Blue Moon" u Kulušiću. "Kulušić", lociran pokraj Jezične škole, a blizu autobusnog kolodvora, postao je kulturnim klubom već ranih osamdesetih kada se ondje afirmirao "Novi val" te su tamo snimljeni i neki legendarni albumi naše scene poput onog "Ravno do dna" grupe Azra. Ipak, krajem desetljeća došla je nova generacija. Nakon početnog uhodaivanja, petak navečer postaje najpopularnijim klupskim programom u gradu. Inicijalni DJ bio je Tomo Ricov, kasnije sam i ja bio jedno vrijeme na toj poziciji, kao izuzetno mlađahni teenager, a "Blue Moon", kako je večer nazvana po legendarnoj stvarčici, postao je prepoznatljiv po glazbi 50-ih i 60-ih, ali i po tematskim večerima.

Jedna od najlegendarnijih bila je ona posvećena surfu, kada je doslovno dovezen pijesak na podij kluba! Ono što je još postalo prepoznatljivo za uzavreli petak bilo je i postavljanje svirki uživo pa su tako tu nastupil stilski odgovarajući bandovi iz cijele bivše Jugoslavije, ali i Engleske; sjetimo se

grupa The Jets, Matchbox, Crazy Cavan... Koliko je to bilo atraktivno, govori i podatak da je tadašnji najveći diskograf "Jugoton" objavio kompilaciju zagrebačkih bandova koji su ondje nastupali: Greaseballs, Moonlight Cats, Rockin' Kids, Mačke, Fantomi..., a ploča se naravno zvala "Blue Moon".

Taj legendarni petak bio je toliko popularan, da iako je u klub stalo i do 800 ljudi, morali ste kartu kupiti dan-dva ranije ako ste željeli pristustvovati tada, toj vrhunskoj zabavi! Kupovati kartu unaprijed za klupsku večer! Tijekom 1989. i 1990., "Blue Moon" je bio, ne nikako subkulturna večer, već najočitiji srednjostrujaški provod; najbolji komadi su bili ondje, a onda su se naravno dovukli i pripadnici muške populacije. Ako si htio biti viđen, bio si u Kulušiću! Možemo reći da je vrhunac i rockabillyja u Hrvata i večeri "Blue Moon" bio u jesen 1990.

Već početkom 1991. je sve počelo mirisati na rat, nestale su svirke, tematske večeri, na "Blue Moonu", našem "Blue Moonu", počela se puštati nepodobna glazba za taj program poput Eletkričnog orgazma, sve je nestajalo, a došlo je i ono najgore; rat...

Kulušić osamdesetih

GSC (Glazbeno-scenski centar) Kulušić u Hrvojevoj 6 (a bližu Kulušićeve ulice!), kultno mjesto moje adolescencije. Kolokvijalno ime “Zebra” zbog dugačkog crteža iste životinje na zidu u kafeu kluba, koji je bio u prednjem dijelu, čim se uđe pa na desno. Iako nominalno u vlasništvu valjda SSO-a, sjećam se da je alfa i omega kluba bio Tomo in der Mühlen, muzičar i snimatelj. U Kulušiću sam gledao valjda na stotine koncerata.

Karte su uvijek bile iste — imale su po cijeloj dužini fotku ženskog prsta sa crveno lakiranim noktom. Kad bi se otkinuo “kupon”, nestao bi i nokat. Još uvijek čuvam štosove tih karata. U Kulušiću su snimljeni najpoznatiji albumi uživo domaćeg rocka (*Film, Bijelo dugme, Azra, Leb i sol, EKV, El Org, Le Cinema...*) pa je netko inteligentan (hvala mu) koju godinu prije sranja na zidove u predvorju povješao okvire u kojima su bili omoti tih albuma.

Neke od uspomena, među nebrojenim, ovako napamet: umjesto jednog koncerta u nekoj velikoj dvorani, Leb i sol, Ekatarina Velika i Film — sviraju serije koncerata u Kulušiću, po tjedan dana svaku večer; Elvis J. Kurtovich (& his Meteors), prvi koncert u Zagrebu; manifestacija “Bolje vas naši” (beogradski bandovi u Zagrebu) engleske *punk* grupe Angelic Upstarts, UK Subs i GBH; Kojini koncerti;

Psihomodo Pop prvi solo koncert (šibaju nas Radas i njegovi poslije koncerta i skidaju nam bedževe); Zabranjeno pušenje s *Kusturicom* na basu (Nele prije *giga* jede burek i jogurt, Kusta ga kinji a Nele odvrća otprilike: “Jebe se tebi, ti imaš tetku u Zagrebu”); Cane iz Partibrejkersa poslije koncerta stoji sam ispred kluba. Zima, a Cane u tankoj šulji, mokar skroz, diže se para s njega. *Picek* ga žica pare, on vadi sto soma, onu *sivu novčanicu* i daje mu. “Blue moon” i rockabilly cure, Divljak i Gangster (“solo čager”); *Polet* platzovi; YURM-ovi; i naravno — sve maštovite najave Dražena Vrdoljaka...

Kulušić je, čujem, preuređen, a ja nemam srca da, kad dođem u Zagreb, odem tamo.

Literatura: *Leksikon YU Mitologije*, Iris Andrić, Vladimir Arsenijević, Đorđe Matić (urednici), Rende: Beograd, Postscriptum: Zagreb, 2004.

VILIM MATULA, RAKAN RUSHADAT

Autor: Ante Perković

Dolazak zlokobnog sutra

U retrospektivi, tragovi izgledaju jasno. I svi su znali, svi su bili proroci, slutili i upozoravali. Istina je drugačija – nitko nije znao. Na svojim stranama, ljudi su vrijedno radili za svoju stvar i dijelili strah da se ono čemu se nadaju neće dogoditi. Paralelna montaža dijela događaja iz politike i pop kulture u posljednjih pet godina bivše Jugoslavije, suho nabranje i jednostavno množenje, pokazat će kako je vaga neumitno pretežala na stranu rata. “Radimo kao da ćemo sto godina živjeti u miru, pripremamo se kao da će sutra rat.” Josip Broz Tito je rekao sve; u tako postavljenom scenariju moralo je jednom stići i to zlokobno sutra.

1989.

Anti-birokratska revolucija okončana je padom republičkog rukovodstva Crne Gore. Izlazi Bombardiranje New Yorka. U Zagrebu se osnivaju prva nezavisna politička udruženja (UJDI,

HSLŠ). Disciplina kičme objavljuje *Zeleni zub na planeti dosade*, a Ekatarina velika *Samo par godina za nas*. Počinje štrajk glađu rudara u Trepči na Kosovu. Partibrejkerski objavljuje treći album i započinju svoju prvu i posljednju jugoslavensku turneju. Srbija proglašava bojkot slovenskih proizvoda. Izlazi prvi album Leta 3, *Two Dogs Fucking*. Ante Marković postaje savezni premijer. Rambo Amadeus objavljuje *Hoćemo gusle*. Proglašeni amandmani na Ustav Srbije kojima se ukida autonomija Vojvodini i Kosovu. Grupa Riva pobjeđuje na Eurosongu. Milošević postaje predsjednik Srbije. SCH objavljuje svoju prvu ploču, *During Wartime*. Osnovan HDZ. Prljavo kazalište održalo veliki besplatni koncert na Trgu Republike u Zagrebu pred oko sto tisuća ljudi. Održana centralna proslava 600. obljetnice Kosovske bitke. U Zagrebu nastupaju Pixies i dan nakon koncerta izlaze na naslovnicu Večernjeg lista. Milošević natuknuo kako ni oružane bitke nisu isključene. Nove demonstracije na Kosovu. Snimljen omnibus *Kako je propao rock 'n' roll*, posljednji jugoslavenski *rock 'n' roll film* redatelja Gorana Gajića, Zorana Peze i Vladimira Slavice. Srušen Berlinski zid. Ivica Račan dolazi na čelo Saveza komunista Hrvatske. Tijekom godine u Jugoslaviji je zabilježeno 1900 štrajkova u kojima je sudjelovalo gotovo pola milijuna radnika.

1990.

Odlaskom slovenske i hrvatske delegacije prekida se posljednji, 14. Kongres SKJ, čime partija na saveznom nivou prestaje postojati. Sexa objavljuje *No Sleep/Fuck Piction*. Albanci protestiraju na Kosovu i traže ukidanje izvanrednog stanja. Obojeni program objavljuje *Najvažnije je biti zdrav*. JNA izlazi na ulice. Boye objavljuju 78. Višestranački izbori u Sloveniji i Hrvatskoj. Majke objavljuju Razum i bezumlje. Ante Marković osniva Savez reformskih snaga Jugoslavije. Johnny Štulić završava svoju posljednju jugoslavensku turneju. Niču barikade na cestama oko Knina, Benkovca i Obrovca. Satan Panonski objavljuje Nuklearne olimpijske igre. Opći štrajk na Kosovu. Miladojka Youneed objavljuje *Bloodylion*. Novi ustav Srbije. Koncertne aktivnosti većine bendova se ograničava-

ju uglavnom na područje matične i “savezničkih” republika. U Hrvatskoj proglašena SAO Krajina. Mizar objavljuje *Svjat dreams*. Izbori u Makedoniji. Izbori u BiH. Izbori u Srbiji i Crnoj Gori. Novi ustav Hrvatske. Referendum za neovisnost Slovenije. Upad Srbije u saveznu blagajnu.

1991.

Sastanci šest predsjednika republika o budućem ustrojstvu Jugoslavije. Spoons objavljuju *Voxin*. Stalna prijetnja vojnim udarom. Disciplina kičme objavljuje *Nova iznenađenja* za nova pokolenja. Velike demonstracije u Beogradu 9. Ožujka. Tenkovi izlaze na ulice. Rambo Amadeus objavljuje Propagandno-psihološki komplet M-91. Susreti Milošević-Tuđman u Karađorđevu i Tikvešu. Krvavi uskrš na Plitvicama. Masakr u Borovom selu. Referendum za neovisnost Hrvatske. Slovenija i Hrvatska proglašavaju neovisnost. Intervencija JNA u Sloveniji. Yutel organizira koncert Za mir u Sarajevu. Početak općeg rata u Hrvatskoj. Disciplina kičme u kolovozu nastupa u Kopru i Puli. To su im bili posljednji koncerti. Mobilizacija u Crnoj Gori i Srbiji. EKV objavljuje *Dum dum*. Na naslovnici je fotografija Milana Mladenovića s prislonjenim pištoljem za sljepoočnicu. U Hrvatsku dolaze promatrači Europske unije. JNA se povlači iz Slovenije. Referendum za nezavisnost Makedonije. U BiH osnovane SAO Krajina, SAO Hercegovina i SAO Romanija. Albanski parlament, kojeg Srbija ne priznaje, proglašava nezavinost Kosova. Raketirani Banski dvori u Zagrebu. Sabor RH raskida sve državno-pravne veze s ostalim republikama bivše Jugsolavije. Slovenija uvodi svoju novčanu jedinicu, tolar. Vukovar. U BiH osnovana Hrvatska zajednica Herceg-Bosna. Vijeće sigurnosti UN-a donosi odluku o slanju mirovnih snaga u Hrvatsku. Let 3 objavljuje *El desperado*. Island postaje prva zemja koja je priznala Sloveniju i Hrvatsku. Ante Marković daje ostavku na mjesto predsjednika savezne vlade.

KEREMPUH

Izdavač
Satiričko kazalište Kerempuh

Za izdavača
Roman Šušković-Stipanović

Urednica knjižice
Dina Vukelić

Izvršna urednica
Stela Telebuh Stazić

Lektorica
Nika Štriga

Dizajn
ohoho studio

Dizajn originalnog logotipa
Blue Moon
Antas, Jinx, Sven

Fotograf
Ivan Posavec

Ilustracije
Damir Karakaš

Satiričko kazalište Kerempuh
Prilaz Fadila Hadžića 3
10 000 Zagreb

Ravnatelj
Roman Šušković-Stipanović

Tel. centrala + **385 1 48 333 54**
Blagajna + **385 1 48 333 47**
Prodaja + **385 1 48 33 646**
+385 1 48 33 645

www.kazalistekerempuh.hr

Tisak
Naša djeca

Naklada
300

Voditelj tehničke službe
Branko Lepen

Majstori pozornice
Mladen Pilić
Ivan Antončić
Goran Jambrečina
Tomislav Radić
Hrvoje Megla
Blaž Kramar

Majstori rasvjete
Igor Petrovski
Tomislav Sabljar

Majstor tona
Nikola Čikos

Majstor rekvizite
Dominik Milanović

Partner predstave

Garderobijerka
Nadina Katana
Marina Uroić
Brankica Majetić

Šminka
Vedrana Rapić

Frizerka
Ivana Grabner

Perike
Marija Bingula

